

givet Frederiksberg Commune, og den har under denne Stilling arbejdet fremad i 11 Aar, vistnok under Vanffeligheder og Besværigheder i forskjellige Retninger, men dog ikke, uden at den har følt sig istand til at fyldestgjøre den Opgave, der var den stillet. Jeg skylder dog at gøre den Bemærkning, at den Lov, der saaledes fremkom den 29de December 1857 var en midlertidig Lov; men for ikke at fremkalde Misforstaaelse, maa jeg strax tilføie, at det saa tydeligt som muligt fremgik af Forhandlingerne om den, at det, der gjorde, at man betegnede den som midlertidig, var, at der allerede dengang var en stærk fremtrædende Forestilling om det Rigtige, Hensigtsmæssige og Nødvendige i, at Frederiksberg sammenfaldtes med Kjøbenhavn. Udtalelser herom fremkom, og denne Foranstaltning blev fra enkelte Sider stærkt forsvaret, men Resultatet af Forhandlingerne og Afstemningerne viste, at Rigsdagen, og Lovgivningsmagten overhovedet, dog ingenlunde deelte den Forestilling, at det skulde være rigtigt da strax at gennemføre den. Ikke alene af Hensyn til de Byrder og Vanffeligheder, der kunde fremstaae for Frederiksberg Commune, men ligesaavel af Hensyn til de Vanffeligheder, som vilde fremkomme for selve Kjøbenhavn, om den under de daværende Forhold skulde skride til at annectere Frederiksberg Commune, kom man til den Erkjendelse, at det i begge Parters Interesse vilde være langt rigtigere og rimeligere at lade Tiden udvikle sig noget, at lade de forskjellige Foranstaltninger, hvortil der var Trang, komme frem ved den vedkommende Communes egne Anstrengelser og at lade den komme til at føle Byrderne af disse Anstrengelser, for derved at tilvejebringe større Tilbøielighed hos den for en saadan Sammenlutning, samtidig med at der opnaaedes, at en Sammenlutning paa et senere Tidspunkt heller ikke vilde medføre saa mange og betydelige Offre, som en Sammenlutning under de da stedfindende Forhold vilde medføre for Kjøbenhavn. Det tør jeg paastaae dengang var en gennemgaaende Anskuelse, som fik sit Udtryk ved, at man kaldte Loven en midlertidig Lov. Frederiksberg Communes Fremtid var altsaa givet ved denne Lov, idet det var en Forudsætning, at Com-

munen om kortere eller længere Tid skulde sammenfaldes med Hovedstaden, men dens Fremtid vil efter dette Lovforslag uægtelig blive en anden, og jeg troer, at man vil finde det billigt, at Frederiksberg Commune er bleven noget ubehageligt overrasket ved at see, at dens Fremtid skulde være den at samles under een og samme Communallov med Frederiksberg, Vøgstor, Marstal, Nørresundby og Silkeborg. Jeg siger ingenlunde dette, hverken paa egne eller paa Communens Vegne af nogen Forsængelighed, thi de nævnte Communer ere høist interessante og driftige Smaa-byer, men jeg siger det, fordi det forekommer mig klart, at det maa være paasigende for Enhver, der endog blot hører Tale derom, at der maa være noget Galt i, at disse 5 Communer skulde samles i een og samme Communallov med Frederiksberg. Dette hører ikke blot paa en Følelse — hvis saa var, kunde man jo godt forstaae, at den kom frem fra Frederiksberg Communes Side — men det er en Erkjendelse, som er kommen frem hos Mange, der ikke høre til Frederiksberg Commune, og som vistnok ogsaa er grundet i Sagens Natur saavel som i en nærmere Betragtning af de enkelte og vistnok de vigtigste Bestemmelser i Lovforslaget, til hvilke jeg nu skal tillade mig at gaae over. — Hovedbestemmelsen i dette er utvivlsom den, at — for at blive ved Frederiksberg — Birkedommeren i Kjøbenhavns Amts søndre Birk skal træde frem som Formand i det nydannede Communeraad i den Forstand, at han, som det hedder i § 3, skal sørge for Udførelsen af Communeraadets Beslutninger og have den øvrige udøvende Myndighed i Communens Anliggender, hvorfor han ifølge en senere Paragraph skal være den, der sammenkalder Communeraadet, saaledes at dette overhovedet slet ikke kan træde sammen, uden netop naar han er tilstede og leder Forhandlingerne. Det, der imidlertid efter, hvad jeg tidligere har nævnt, netop maa fremhæves som en Hovedting, er, at hans Stilling, foruden hele den Forandring heri, som Formandspladsen i Almindelighed vil medføre, ogsaa i overordentlig væsentlig Grad vil blive paavirket deraf, at alle Fattigvæsen- og Skolesager efter det foreliggende Lovforslag skulde henlægges un-